

300. Tänään sytytin kynttilän.
Sinulle, meille, muistoille.
Eikä minun tarvitse miettiä, missä olet.
Olet tässä, ihan lähellä.

301. Siellä missä kuljet,
tähdet teitäs reunustaa.
Siellä missä olet,
on toisenlaiset tuulet
ja valmiit vastaukset.
Mutta tiedän, tänäänkin,
sinä minua kuulet.
Lohdun lähetät, hipaisten silität.

302. Me lähdemme ja silti
niin monin tavoin jäämme.
Merkinnöiksi ovenpieleen,
kirjoitukseksi muistilappuun.
Siihen, jonka taittelin talteen,
jotta kuulisin sanasi vieläkin.
Jäämme tarinoihin, ajatuksiin,
eleisiin, ilmeisiin.
Ja sydämeen. Sinne jäämme ikuisesti.

303. Se sumu oli tiheämpi kuin muut.
Eikä se heti huolinut valoa vierelleen.
Vaan kuljetti kaikkien muistojen läpi.
Kertoi, että itkemättömät on itkettävä.

Eikä se hätkähtänyt, vaikka itketti.
Jouluna, arkena, juhlissa,
aamulla ja illalla.
Kaikkialla, missä jokin
tapahtui ensimmäistä kertaa.

Ja kun syksyjä oli kulunut,
oli sumulla hento harso,
jonka läpi kuului valoa.

Tekstit: Paula Piirainen
© Kantolan KorttiTuote Oy

